

Stjernen.

T. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saalom: Indsendelser, Adressforandringer o.l.v. adresseres "Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i "Money Order", Post Note, Bank Note eller i Registreret Breve.

Kor Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

"Stjernen" kan bestilles hos efternavnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og koitere for Abonnementspenge.

G. S. Christensen, Fremont, Neb.
R. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Neb.

Prisenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Denendelse derom sker tilde.

Sidste Telegrammer viser at Ulykken ved Maskeoverfømmelse i Conemaugh-Dalen i Pennsylvania i den værste Kalamitet der nogeninde har rammet vort Land. Ikke alene er det den udstrakte Odelæggelse paa Gjendom, men det vides nu at Tabet paa Menneskeliv gaar op til flere tusinde. Denne forfærdelige Ulykke skal nok hurtigt blive efterfulgt af en stor Flod, som paa højere den Pligt de Stabelbæres bedre stillede Medlemmer at tilkæmpe dem en hjælpende Haand.

Krig er et Begreb, der for visse Mennesker har en forunderlig Tiltrækning. Saavel i Amerika som i Europa er der en Klasse Folk, hvis store Livsopgave synes at være at lave Krigsrygter. Og for at naa dette store Maal anvendes alt brugbart Materiale. Der er nu bleven saa fattig Tid paa Stof til Krigsrygter i den gamle Verden, at de forestommelige Genier har set sig nødsagede til at forelægge deres Virksomhed til den vestlige Halvkugle. En Krigsrygter siges at have sig i alle de større Dagblade, at en haard og blodig Krig var paa Rippet til at bryde ud mellem John Bull og hans Broder Jonathan. Tre engelske Droskumænd var blevene stikede til Alaskas Sælfiskerier for at beskytte de deroverende engelske Fiskerier, som nu er ubst for at blive dreene ud af Amerikanerne. Naturligvis viste disse Historier sig senere at være tomme Hjertejern. No, de jatte Ikke kommer nok fredeligt ud af det med hverandre deroppe.

Redaktøren har modtaget et Eksemplar af National Pub. Companys Pragtudgave af den svenske Bibel. Dette Bænk er en sand Glæde paa Bogtrykkerkunstens Omraade. Bindets ydre Udsmykke er det mest smagfulde og elegante; Bindet er massivt, i overordentlig fin Monstret og det fineste, vi har set. Men det bedste af det 12 Tom. lange og brede og 5 Tom. tykke Bænk er det overordentlige righoldige Indhold. Bænk er helt igennem illustreret med sine Billeder, ikke almindelige Snit men pragtfulde Afbildninger fra de mest anerkendte Kunstnere i den Oeatre. Særlig interessant er Afsnittet "Historie af samtlige Byger i den Hellige Skrift"; dette er en prægtig Samling af Billeder, der ledsages af en Værdifuld af hver Boges Forfatter. Ligeledes er "Jesu Følgeskare" illustreret med et Antal Farvetryk. De yderst kunstnerisk udsjorte Blantetter til Gistermaalsattester, det litograferede Familienregister og Familienalbummen er ogsaa et smukt og henrivende værk. Maaske det mest interessante er Afdelingen med de Apokryfiske Bøger der ledsages af en ypperlig forklaring af den berømte svenske Bibelforsker H. M. Melin, Domprovi i Lund. Forlagernes Chicago-Kontor er Siden G. Miller, Manager, 130 East Adams Street.

\$1000 for Syndsforsødelser.

Den irske Tyvknægt McGarigle, Stordirektør for Cook Countys "Boodler"-Bænk i Chicago, er vendt tilbage til Skuepladsen for hans Bedrifter.

Efter at have ligget i Udlandet og spækket sig paa det klæffelige Udbytte, han havde reddet, kommer han tilbage og faanes af hans Venner og beundrende Landsmænd.

Det var i Fredags, at den seiersfulde McGarigle stred ind i County-Dommer Shepards Lokale, eskorteret af hans Procurator og Statens Advokat, Longnecker, samt en Hof Følgesvend. Det tilstedeværende Publikum kunde neppe tro det Sandt, at det var den "marie" McGarigle, som for halvaar siden var i sin Højdag gjorde sig usynlig lige for Næsen af Sheriff Watson for et Par Dage senere at dukke op hinsides Storm og

Vølger i alle Tyvknægtes Paradis. — Dog det var og blev ham.

Longnecker præsenterede den berømte Forbryder for Dommeren og forklarede, at Staten, i Betragtning af at McGarigle betalte \$1000 i Bøter, havde, efter at Statens Højesteret tilfældigt Dommen om Tugthustraf, besluttet at give Afkald paa videre Retssforfølgelse mod ham. Endvidere ansaa han det som en meget fordelagtig Afford for Statens Vedkommende, at den Stund McGarigle sad lunt og godt i Canada.

Retten modtog med Glæde Guldet, og den attraaede Syndsforsødelser blev udsendt.

Til behagelig Oftertante for Chicago-Væere tjener, at McGarigle agter at bevære Byen med hans stadige Rørdærelse.

Amerikas Sangerinder.

De Lauber, amerikanske Sangerinder i den senere Tid har vundet i den gamle Verden, viser at Amerika begynder at svinge sig op i Sangerkunsten. I denne endnu nye og i mange Henseender udviklede Verdensdel, har Videnskab og Kunst nødvendigtvis hidtil staadt paa et ganske maadeligt Standpunkt. Men det er meget rimeligt at antage, at efter Haanden som Midlerne for Dyktelsen af den musikalske Smag og Talent søges, da vil Amerika paa dette Omraade kunne holde Stand med de europæiske Lande. Det er i hvert Fald bevisligt, at det amerikanske Folk alt mere bliver et musikalsk Folk, der stadig nærmer sig den højere Grad af musikalsk Dannelse.

Den Kreds af amerikanske Kvinder, som inden Sangens Verden har souget sig op til en misundelsesværdig Plads, er større end de fleste ved første Tante er tilbøjelige til at antage. Forst i Rækken er den fetterede Adelina Patti, og efter hende følger saadanne Navne som Emma Nevada, Albani og Van Zandt. Til disse har det sidste Aar søjet Ella Russell fra Cleveland, Ohio, Sibil Sanderson fra San Francisco, Mary Ganes og Ada Abing som Sangerinder, der har bestaaet Prøve for Verdens største Kritiker.

Det maa erindres, at det er en Verdensberømmelse, der her er Tale om. I Løbet af de sidste forløbne to Maanedere har Miss Russell opnaaet sine største Triumfer i Warchan, Polen. Med glimrende Held sang hun Kollerne i en halv Snæs Operaer; hun høstede Kritikernes udelte Ros, og tog Publikum aldeles med Storm. Ikke mindre heldig var Miss Sanderson i Paris, hvor hun sang i Masfuecets ny Opera "Esclairmonde".

Hvem ved? — maaske Amerika ogsaa i sin Tid kan blive istand til at producere en selvsøndig Opera. Sjøndt en amerikansk Shakespeare neppe kan regnes til Muligheden, er der meget til at sige Troen paa Fremkomsten af en amerikansk Mozart, eller en Beethoven eller en Wagner.

Politik allevegne.

Selv en overfladisk Jagttager kan ikke have undgaaet at bemærke, at Irlanderne herovre ligesom nyder særtilde Privilegier fremfor andre indboendte Nationaliteter. Under Stjernebannerets beskyttende Folder har deres anti-engliske Foreninger og hemmelige Samfund staaet en hurtig og kraftig Væxt. Irsk-katolske Institutioner har, som intet andet Sted paa Jorden, i Amerika fundet et sandt Paradis; den grønne Oe selvevidste Spinner har forholdsvist faaet sets Gange saa stort et Antal af Landets vigtigere Embeder som andre Folk har, og hver Gang England har opfordret til Dannelsen af en Traktat med de For. Stater for den gjensidige Udlevering af rømte Forbrydere, har vor Kongres lagt Hindringer i Vejen, tiltrods for den Kjødsdgierning, at mange store Forbrydere hvert Aar flygte over Grænsen til Canada, hvor de uantaaet kan nyde Resultatet af deres Røverier og Bedragerier, og alt dette er for at den engelske Regjering ikke skal kunne naa Irlandere, der for politiske Forfølelser, begaaede i Hjemlandet, er slugtet herover. Ogsaa mere bestemte og specielle Tegn paa irsk Højkærlighed er af den amerikanske Regjering bleven lagt for Dagen. Under Harrison-Blaine Regimentet forbauses Verden ved den uhorste Begivenhed, at en irsk Folkeleder, præget lige til Fingerpibens af alt, hvad der hedder Englandsdrab, en Mand, der neppe har haat sit amerikanske Borgerskab længe nok til at det Blæk, det er strevet med, kan være tørt, udnævnes til en af de vigtigste sydamerikanske Gesandtstaber.

Men i alt dette er der Methode, ja Politit.

Det er for Irlandernes politiske Magt der smidkes, naar Kongressen træder alle Retfærdighedshensyn og Pligtfølelser under Jødder, og det er for at den forfulgte Embedsjaeger og Pengemagten, der saar dens Røring gennem en raadden offentlig Forvaltning, kan saa de flest mulige "Patriots" til at stemme for sig og "arbejde" for sig, at det saa ofte ster i vort frie Land, at Retfærdigheden ligesom modarbejdes af dem, som er satte til at være Dyrighed.

Vi behøver ikke at gaa tilbage til de berøgtede Boodler-Processer i Chicago, men har Exemplet i den gruppøkkende Forbrydelse, der i de sidste Uger er kommen for Dagen i samme By, hvis kommunale Sager lig New Yorks alt mere glider over i irske Hænder. Dr. Cronin var en irsk Læge og Medlem af de irske hemmelige Foreninger. Uenighed og Mistanke opstod i Broderfædet, og midt i dette forsvandt Cronin. At hans Lig tre Uger senere blev fundet skjult paa Gaden, skyldes ingenlunde Politiets Efterforskninger, for det var ikke Politiet, der fandt det. Undersøgelserne i denne ubehagelige Sag blev ledede af en Politibetjent, som bevislig var indblandet i Dr. Cronins Forsvinden. Mere slaaende Exempler paa jammerlig Uduelighed

— for ikke at bruge et stærkere Udtryk — end det, som Chicagos Politivæsen frembyder, skal man søge længe efter for at finde.

Marfagen til denne civiliserede og usle Ordning er klart nok den, at der ved Besættelsen af offentlige Hæver og Embeder sjelden eller aldrig tages Hensyn til de Egenbes Dyrighed eller Brugbarhed, men derimod overvejes nøje, hvilke politiske Fortjenester, han har gjort eller kan komme til at yde sit Parti. Det er "Business"-Politik, Guldbulo og medfølgende Slæng, der sidder paa Højebædet, mens Ret og Væe bliver trampet under Fod. I de sidste Par Uger har man fra mere end et Hold en Antydning om, at Norderne vare hændte, men havde for stor politisk Indflydelse til at man skulde voore at arretere dem.

Stal politiske Hensyn saaledes hamme og lamme Retfærdighedens Arm, da findes ingen Sikkerhed længer, hvorteen for Liv eller Ejendom.

Folketællingen.

Den første Juni, næste Aar, skal den 11te officielle Folketælling tage dens Begyndelse, og da Mr. Robt. Horner, Superintendenten, nu har begyndt at gjøre sine Forberedelser, kan det maaske have sin Interesse at faa et lille Indblik i dette store Foretagende.

Først udnævnes 175 Opfyndsmænd, fordelt over Landets forskellige Egne. Deres Løn er \$125 fast samt \$1 for hvert tusinde Personer, der tælles i tætbefolkede Egne og \$1.40 i tyndt beboede Distrikter, dog saaledes at det samlede Bedelag ikke oversteiger \$500. Dette er en god Betaling da hele Sagen neppe drejer sig om 40 Dages Arbejde. Disse Opfyndsmænd udnævnes af Præsidenten, og deres Udnævnelse skal have Senatets Bekræftelse.

Saa kommer Optællerne, hvis Tal er Legio; disse anbefales af Opfyndsmændene og erholder Udnævnelse fra Superintendenten i Washington. Disse Folk lønnes med 2 Cents pr. Person, 5 Cts. for hver Solbat eller Soldaterenle og 15 Cents for hver Farm i tætbefolkede Egne. De maa ikke tjene over fire Dollars pr. Dag, og i Egne, hvor Befolkningen er sparsom, fastsættes der en fast Betaling. I Valget af disse Bestillingsmænd vil der blive en livlig Kappelstrid mellem konkurrerende Republikanere. Saavel Opfyndsmændene som Optællerne vil naturligvis blive udnævnte af de forskellige republikanske Kongressmænd.

Menneskets Levealder.

"Mennesket bliver dagligt uslere." — Dette har til alle Tider været Pessimisternes Indlingsætning. Bibelen meddeler os, at da Mennesket blev skabt for at være evigt, lod Gud en stor Flod komme og udryddede den indtil en eneste Familie. Da Mennesket blev skabt for at være evigt, udryddedes den.

Nutidens Menneske har derimod holdt sig noget fjernt fra Færen for at blive udryddet. Siden Middalalderen har Menneskets Livslængde været i jevn Tilvæxt. Naturligvis er det Gennemsnitsalderen, her er Tale om; derimod er det ikke bleven hystede frem. Ligeform paa Moses' Tid, nu over 2,000 Aar siden, varer vort Liv i Reglen 70 eller høist 80 Aar, blot i sjældne Tilfælde overstredes denne af Naturen udstulte Grænse. Men i vore Dage bliver forholdsvis mange flere Personer 70 Aar gammel end for 500 eller 1,000 eller 2,000 Aar siden. Gennemsnitslevetiden var for 2,000 Aar siden kun 18 Aar; siden den Tid er den stegen og atter sunken, men har aldrig taget et saa vældigt Skridt fremad som i dette Aarhundrede.

I de sidste 50 Aar er den i Frankrig stegen fra 28 til 45 Aar. I England udgjør Gennemsnitslevetiden for Byernes Vedkommende 50 Aar og paa Landet 54; for 300 Aar siden var Middeltallet kun 20 Aar. I de For. Stater udgjør Menneskets Gennemsnitslevetid 55 Aar.

For det første er det sanitære Foranstaltninger, der har frembragt dette gunstige Resultat. Vor Levevilkår er højere udviklet end i tidligere Tider. De frygtelige Hæringer Syllis anrettede iblandt den europæiske Befolkning i tidligere Aarhundrede ere i vore Dage ikke mere mulige blandt civiliserede Mennesker; Smaakopper, Pest og Kolera kan ikke længer hente en saadan rig Host som i Middalalderens Tider; Nutidens Menneskeslægt bor bedre, faar bedre Føde og Klæder — følgelig er de bedre og kraftigere end før.

Om Aftenen led jeg hyppig af Svaghedsanfald, nu jeg dog sidde overvandt ved nogle Doser af Dr. August Königs Hamburger Kraaber. Mrs. Kathrina Feizman, Ottawa, Ill.

17 Revolutioner i 100 Aar.

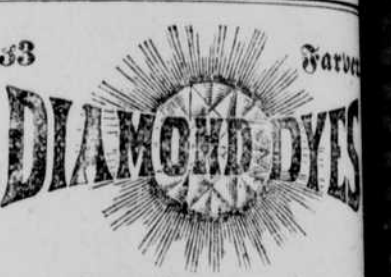
Den franske Forfatter Ed. Soumy har i Anledning af 100 Aarsfesten for Revolutionen af 1789 udgivet et Værk, betitelt La France du centenaire, i hvilket han hævder, at Frankrig i Løbet af de sidste 100 Aar har gennemgaaet 17 Revolutioner, nemlig: 1789 første Revolution, første Regiment; konstitutionelt Kongedømme, September 1792; gironidistisk Republik, Maj 1793; jakobinisk Republik, Juli 1794 (9 Thermidor); Tilbagevenden til den gironidistiske Republik, 1799; militært Diktatur, først paa Tid, derefter livsvarigt under Benavnselsen Konsulat, 1804; Gjenoprettelse af det arvelige Monarki under Benavnselsen Kejserdømme, 1814; Gjenoprettelse af det legitime Kongedømme, Mars 1815; Gjenoprettelse af Kejserdømmet, Juni 1815; Gjenoprettelse af det legitime Kongedømme, 1830; Oprettelse af det orleanse Kongedømme, 1848; Republik, 1851.

et Diktatur med Bonaparte som heretor for 10 Aar. 1852; Gjenoprettelse af Kongedømmet, 1870; Gjenoprettelse af Republikken, 1871; Gjenoprettelse af Kongedømmet, 1878; Republik, 1879; Republik med Grey og Carnot som Præsident.

Columbus, Ohio, 29. Maj 1888. Jeg brugte St. Jacobs Olie med den mest ralgiftige Smerte og den største straks Lindring. Jeg vil ikke bruge nogen anden Medicin. — Sophie Town 266 W. Town Str.

Literatur.

"The Statesman" (Chicago) har behøvel: Den kommende Kamp af Øren; Kvindens Valgret af M. H. Heilmann; Naanden af N. J. J. J.; "Single" angelsen; Svad Livsforfættelse af M. H. J. J.; "Eite", norsk omgængelse af Alex. K. K.; "Kjælland i engelsk" af M. H. J. J.; endvidere Redaktionsbemærkninger, heber osv. Pris: 20 Cts. pr. Eksemplar. Gen. Arsg. og tre Maanedere paa 10 Cts. 618.

Farver fra et til fire... 10... Et Barn kan benytte... De eneste, stærke og hurtige... Dr. August Königs Hamburger Kraaber. Mrs. Kathrina Feizman, Ottawa, Ill.

J. I. CASE T. M. CO. RACINE, WIS., Fabrikanten af

IRONSIDES AGITATOR SEPARATOR.

Træde og Geste-Kraftige Sægmøller. Swinging Stackers. Kjørbare og Iethaandede lige Maskiner. Kataloger sendes frit.

op thi en Snor laa tvært over hans Hals, og skjønt den ikke just klemte den, hindrede den ham dog fuldstændig i at rette Overtroppen i Vejret. "Caramba," brummede han endelig halvhøjt hen for sig, "det er en net Historie! Naar jeg nu bare vidste, hvor jeg var, og hvilken fordomt Spidsbud..." "Taalmodighed, amigo," sagde en dyb Stemme saa nær ved ham, at han uvilkaarlig for sammen, "du vil nok komme efter det med Tiden, men hvis du vil følge et Væneraad, saa forholder du dig stille og udsteder i Særdeleshed ikke noget Skrig eller højlydt Raab. Jeg vil ellers se mig sat i Nødvendighed atter at give dig en paa Stallen af dette Træstykke." "Og hvad vil I mig da!" sagde Juan, hvem det dog paa en vis Måde lattede at vide et menneskeligt Væsen i sin Nærhed, selv om han ikke netop turde tænke sig det saa syndelig venstabeligt. "Hvorfor har I overfaldet mig, hvorfor bundet mig og kastet mig ned i dette Mørke?" "Det var mange Spørgsmaal paa en Gang, compañero," sagde den Ubejendte med en hæs Latter, og det forekom næsten Juan, som om han skulde kende denne forredede Stemme. "Fremfor alt, hold dig rolig i Aften; thi hos os maa du blive, og det staar ikke i din Magt at forandre Sagen, uden til det, som værre er. Er du derimod fornuftig og opføre dig brav, saa er det muligt, at jeg kan give dig Armenes fri saa vidt, at du kan spise og drikke; thi til din Beroligelse kan jeg sige dig, at det slet ikke er din Død, vi ønsker." "Men hvorfor holder I mig da fast?" spurgte Juan forbauset, "hvad jeg har hos mig, har I vel allerede?" "Vær kun rolig derfor," lo den Ubejendte, "det er allerede bragt i Sikkerhed. Men har du aldrig hørt Tale om den ny Opfindelse, som vi Mexicanere kalder "Plagiario"?" "For Djævelen!" udbrød Juan og vilde springe op fra sit Leje, men Baandene holdt ham kun alt for sikkert fast, og hans Bevogter sagde leende: "Stille, Kammerat, gjør dig ingen Ulejlighed og hold dig blot rolig, ellers bliver jeg virkelig nødt til at give dig en paa Stallen. Saa," vedblev han, i det han med en Svovstik tændte en Blandlygte og lod Skinnet falde paa den fagnede, medens han selv blev i Skyggen, "nu kan jeg bedre holde Dje med dig, og jeg advarer dig endnu en Gang mod at raabe. Om der ikke netop er nogen Fare derved, thi ellers havde vi ikke taget dig Knebelen ud af Munden, saa lider vi det dog ikke og siden du nu en Gang er fuldstændig i vor Magt, saa faar du finde dig i at tætte dig efter vore Ønsker."

op thi en Snor laa tvært over hans Hals, og skjønt den ikke just klemte den, hindrede den ham dog fuldstændig i at rette Overtroppen i Vejret. "Caramba," brummede han endelig halvhøjt hen for sig, "det er en net Historie! Naar jeg nu bare vidste, hvor jeg var, og hvilken fordomt Spidsbud..." "Taalmodighed, amigo," sagde en dyb Stemme saa nær ved ham, at han uvilkaarlig for sammen, "du vil nok komme efter det med Tiden, men hvis du vil følge et Væneraad, saa forholder du dig stille og udsteder i Særdeleshed ikke noget Skrig eller højlydt Raab. Jeg vil ellers se mig sat i Nødvendighed atter at give dig en paa Stallen af dette Træstykke." "Og hvad vil I mig da!" sagde Juan, hvem det dog paa en vis Måde lattede at vide et menneskeligt Væsen i sin Nærhed, selv om han ikke netop turde tænke sig det saa syndelig venstabeligt. "Hvorfor har I overfaldet mig, hvorfor bundet mig og kastet mig ned i dette Mørke?" "Det var mange Spørgsmaal paa en Gang, compañero," sagde den Ubejendte med en hæs Latter, og det forekom næsten Juan, som om han skulde kende denne forredede Stemme. "Fremfor alt, hold dig rolig i Aften; thi hos os maa du blive, og det staar ikke i din Magt at forandre Sagen, uden til det, som værre er. Er du derimod fornuftig og opføre dig brav, saa er det muligt, at jeg kan give dig Armenes fri saa vidt, at du kan spise og drikke; thi til din Beroligelse kan jeg sige dig, at det slet ikke er din Død, vi ønsker." "Men hvorfor holder I mig da fast?" spurgte Juan forbauset, "hvad jeg har hos mig, har I vel allerede?" "Vær kun rolig derfor," lo den Ubejendte, "det er allerede bragt i Sikkerhed. Men har du aldrig hørt Tale om den ny Opfindelse, som vi Mexicanere kalder "Plagiario"?" "For Djævelen!" udbrød Juan og vilde springe op fra sit Leje, men Baandene holdt ham kun alt for sikkert fast, og hans Bevogter sagde leende: "Stille, Kammerat, gjør dig ingen Ulejlighed og hold dig blot rolig, ellers bliver jeg virkelig nødt til at give dig en paa Stallen. Saa," vedblev han, i det han med en Svovstik tændte en Blandlygte og lod Skinnet falde paa den fagnede, medens han selv blev i Skyggen, "nu kan jeg bedre holde Dje med dig, og jeg advarer dig endnu en Gang mod at raabe. Om der ikke netop er nogen Fare derved, thi ellers havde vi ikke taget dig Knebelen ud af Munden, saa lider vi det dog ikke og siden du nu en Gang er fuldstændig i vor Magt, saa faar du finde dig i at tætte dig efter vore Ønsker."

op thi en Snor laa tvært over hans Hals, og skjønt den ikke just klemte den, hindrede den ham dog fuldstændig i at rette Overtroppen i Vejret. "Caramba," brummede han endelig halvhøjt hen for sig, "det er en net Historie! Naar jeg nu bare vidste, hvor jeg var, og hvilken fordomt Spidsbud..." "Taalmodighed, amigo," sagde en dyb Stemme saa nær ved ham, at han uvilkaarlig for sammen, "du vil nok komme efter det med Tiden, men hvis du vil følge et Væneraad, saa forholder du dig stille og udsteder i Særdeleshed ikke noget Skrig eller højlydt Raab. Jeg vil ellers se mig sat i Nødvendighed atter at give dig en paa Stallen af dette Træstykke." "Og hvad vil I mig da!" sagde Juan, hvem det dog paa en vis Måde lattede at vide et menneskeligt Væsen i sin Nærhed, selv om han ikke netop turde tænke sig det saa syndelig venstabeligt. "Hvorfor har I overfaldet mig, hvorfor bundet mig og kastet mig ned i dette Mørke?" "Det var mange Spørgsmaal paa en Gang, compañero," sagde den Ubejendte med en hæs Latter, og det forekom næsten Juan, som om han skulde kende denne forredede Stemme. "Fremfor alt, hold dig rolig i Aften; thi hos os maa du blive, og det staar ikke i din Magt at forandre Sagen, uden til det, som værre er. Er du derimod fornuftig og opføre dig brav, saa er det muligt, at jeg kan give dig Armenes fri saa vidt, at du kan spise og drikke; thi til din Beroligelse kan jeg sige dig, at det slet ikke er din Død, vi ønsker." "Men hvorfor holder I mig da fast?" spurgte Juan forbauset, "hvad jeg har hos mig, har I vel allerede?" "Vær kun rolig derfor," lo den Ubejendte, "det er allerede bragt i Sikkerhed. Men har du aldrig hørt Tale om den ny Opfindelse, som vi Mexicanere kalder "Plagiario"?" "For Djævelen!" udbrød Juan og vilde springe op fra sit Leje, men Baandene holdt ham kun alt for sikkert fast, og hans Bevogter sagde leende: "Stille, Kammerat, gjør dig ingen Ulejlighed og hold dig blot rolig, ellers bliver jeg virkelig nødt til at give dig en paa Stallen. Saa," vedblev han, i det han med en Svovstik tændte en Blandlygte og lod Skinnet falde paa den fagnede, medens han selv blev i Skyggen, "nu kan jeg bedre holde Dje med dig, og jeg advarer dig endnu en Gang mod at raabe. Om der ikke netop er nogen Fare derved, thi ellers havde vi ikke taget dig Knebelen ud af Munden, saa lider vi det dog ikke og siden du nu en Gang er fuldstændig i vor Magt, saa faar du finde dig i at tætte dig efter vore Ønsker."

"Og hvor meget forlanger I, at jeg skal betale eder?" spurgte Juan efter kort Pause. "Meget har jeg just ikke, men hvad jeg formaa..." "Den Ubejendte lo spøst. "Bryd dig endelig ikke om den Sag, Siguero Guitierrez, Sagen vil blive afgjort med deres Svigerfæder, og du vil intet andet have at uleslige dig med end det ene, at forholde dig aldeles rolig. Man kan virkelig ikke forlange mindre af et Menneske." Juan sank bleg og forskrækket tilbage paa sit Leje. Han forstod nu, at han var Ofter for en Plan med hans Svigerfæder Don Jose d'Arvila, og vilde derfor gik ham gennem Hovedet. "Og Figen, som førte mig ind i Husei, hvad er der bleven af hende?" spurgte han pludselig, idet han vendte sig om mod sin Vogter. "I dette Hus?" svarede denne. "Det vilde nok falde en Pige fra Høvedet den vanfælgigt at naa til dette Hus. Hvor tror du, at du er, Ven?" "I Mexiko, antager jeg?" sagde Juan forvirret. "I Landet Merito vistnok," lo Fyren, "thi til at føre dig over Grænsen til Tiden for kort; men hvis du med Merito mener Byen af dette Navn, saa er du fuldstændig vildebarren." "Og hvor er jeg da?" "Ja hvor?" løb det tørre Svær. "Kun saa meget kan jeg sige dig, at du er drig har været i sitre Hænder." "Og hvem var den unge Pige?" spurgte Juan endnu en Gang, i det han fulgte sin tidligere Tankegang, "hun havde forværet sin Fod og Lænde ikke ga..." "Kunde hun virkelig ikke?" lo hans Bevogter, hvis Skikelse i dunkle Ørids Juan nu troede at kunne se gennem Mørket; "den stakkels Pige, som du sig saa ventlig af, uagtet du havde en Brud hjemme; ja, den Menneskenatur!" Juan bed Læberne sammen; han solte, at han ensfoldig var gaaet i en plan anlagt Snare, og at man havde benyttet hans Godmodighed til at faa ham løst ind i en Sidsgebe og der fanget ham. Hans urolige Tanker gik imidlertid videre. "Havde man virkelig ført ham bort fra Byen, medens han laa bevisløs i en..." "Hvor mange er Klaffen nu?" spurgte han efter en længere Pause. "Er du sulten, Kammerat?" "Nej, men det kan endnu ikke være saa sild." "Du har sovet temmelig længe." "Og ved min Fæder, hvor jeg er?"

*) Dette Udtryk betegner at holde en fangen, indtil han skaffer de forlangte Løspenge.